

er det dog en Misopfattelse; thi Udvalget og Forslaget fastholde fremdeles Fødestedets Betydning, for saa vidt som det vedblivende skal være gældende Ret, at Børn af udenlandske Forældre, som fødes under disses midlertidige Ophold her i Landet, erhverve dansk Indfødsret. Den Afvigelse fra det bestaaende, som Udvalget her foreslaar, er kun den, at, medens nu et Barn af fremmede Forældre for at faa Indfødsret skal blive her i Landet, indtil den personlige Myndighedsalder er opnaaet, altsaa indtil Barnet bliver 18 Aar gammelt, saa forlanger Udvalget, at 19 Aars Alderen skal sættes i Stedet, først da skal et Barn af fremmede Forældre have vundet dansk Indfødsret. Det er paa dette Punkt hele Forskellen, og jeg er ikke vis paa, at der vindes noget, det egentlig er værd at tale om, ved at forhøje Alderen fra 18 til 19 Aar. Ved at indføre 19 Aar i vor Lovgivning komme vi til et Tal, som ellers ikke, saa vidt jeg mindes, spiller nogen Rolle i vor Lovgivning; hvad der anbefaler Tallet 19, er i mine Øjne kun dette, at det er et Primitaal.

Naar jeg har ønsket Ordet i Dag, er det dog egentlig ikke for at fremsætte disse mere almindelige Bemærkninger, som i og for sig kunde have været sparede, men det er for at rette et Spørgsmaal til Udvalget. Jeg har ikke set, at det under denne Sags tidligere Behandling har været Genstand for Overvejelse, hvilke Følger dette Forslag kan tænkes at ville faa for den danske Statskasse og de danske Kommuner. Saa vidt jeg har lagt Mærke dertil, har man overalt ladet denne Side af Sagen uanset; men det forekommer mig dog nærliggende at antage, at den ny Ordning vil kunne faa en ikke ringe Betydning i økonomisk Henseende baade for Staten og Kommunerne. Efter Forslaget ville jo langt flere Personer end efter den nuværende Ordning blive delagtige i dansk Indfødsret, og denne vil især komme til at omfatte mange, som opholde sig uden for Landet. Et enkelt Eksempel vil tydeliggøre dette. En dansk Mand udvandrer, han tager Bolig i et fremmed Land, han gifter sig med en fremmed Kvinde; hun faar efter Forslaget dansk Indfødsret, deres Børn ligeledes, og de kunne alle, baade den udvandrede danske Mand, hans Hustru og deres Børn, bevare den danske Indfødsret, saa længe de leve. Hvis Døtrene gifte sig, saa tabe de vel denne Ret, for saa vidt de ikke gifte sig med en Mand, der har dansk Indfødsret; men forblive de ugifte, saa kan Indfødsretten bevares, saa længe de leve. Børne-

børnene ville ogsaa efter Forslaget erhverve dansk Indfødsret og kunne bevare den i alt Fald indtil deres 28de Aar — det følger af Forslagets § 7 — og da Børnebørnene jo meget vel, inden de have naaet denne Alder, kunne have indgaaet Ægteskab og have faaet Børn, saa ville endogsaa en udvandrede dansk Mand Børnebørnsbørn kunne erhverve dansk Indfødsret. Det bliver her efter en meget betydelig Udvidelse af denne Ret. — Naar der nu spørges om Virkningerne af dansk Indfødsret, saa er denne, som bemærket i Betænkningen, ganske vist en Betingelse for Valgret og Valgbarhed og for at kunne blive Embedsmand; men det er mere tilfældige Virkninger, som kun finde Anvendelse paa en begrænset Kreds af dem, der have dansk Indfødsret; men Hovedvirkningen af denne Ret er den, at enhver Person, der har dansk Indfødsret, har en ubetinget Ret til Ophold paa dansk Territorium. Er vedkommende uden for Rigets Grænser, har han altsaa en ubetinget Ret til at komme tilbage, og er han her i Landet, saa betyder Indfødsretten dette, at han ikke kan udvises og skal forsørges her i Landet, saafremt han bliver trængende. Hvis de Personer, til hvem efter Forslaget dansk Indfødsret udvides — altsaa den udvandrede danske Mand, hans Hustru og Børn og Svigerdøtre samt Børnebørn og Børnebørnsbørn — hvis alle disse Personer komme i Trang og af det paa gældende fremmede Land blive hjemsendte som trængende, saa er den danske Stat pligtig til at tage imod dem. De ville saa her i Landet blive behandlede efter Fattiglovens § 27, det vil sige, at Indenrigsministeren kan paalægge, hvilken som helst Kommune han finder for godt, at forsørges dem, men ganske vist mod Refussion af Statskassen — for saa vidt kan det være meget godt. Men ogsaa alle de Personer, som opholde sig i Udlandet med dansk Indfødsret, og som politimæssig blive udviste derfra, eller som frivillig ty hertil, ere vi pligtige til at tage imod, og naar de blive trængende her i Landet, saa vil Forsørgelsespligten komme til at paahvile de Kommuner, hvor de blive trængende — ligeledes efter Fattiglovens § 27, men efter Paragraffens 1ste Stykke, saaledes at Byrderne blive at fordele paa Amt og Købstæder efter Folketal. Nu kan man selvfølgelig sige — og det vil jeg ikke benægte — at det ikke kan forudsættes som rimeligt, at en saa stor Mængde Personer i Udlandet skulde komme tilbage til Danmark enten af egen Drift eller ifølge Hjemsendelse paa Grund af Trang eller ifølge